

Z historie českého stolního tenisu – 12. Díl

Mistrovství světa potřetí v Praze

Největší sportovní událostí v Československu v roce 1963 bylo mistrovství světa ve stolním tenise, které se uskutečnilo v dubnu ve zbrusu nové Sportovní hale v Holešovicích. Bylo to potřetí v historii, kdy se nejlepší hráči a hráčky světa setkali v Praze, ovšem tento šampionát se se dvěma předválečnými nedal srovnat. Byla to velkolepá akce. Vysílala ho Československá televize a nechyběly ani štáby z řady dalších zemí. Celkem bylo akreditováno 270 pracovníků televizí, rádií, tisku a technického personálu z 23 zemí.

Do bojů se zapojilo 384 hráčů a 162 hráček. V soutěži mužů chtěli domácí reprezentanti napravit reputaci z minulého nezdaru, ovšem to se jim nepovedlo. Tým tvořili kromě velezkušeného Andreadise (39 let) velmi mladí hráči, konkrétně Staněk (23), Miko (20), Štěpánek (17) a Chmelík (17). V základní skupině tým prohrál se Švédskem 1:5, což znamenalo konec nadějí na boje o medaili. Do semifinále Čechoslováci nepostoupili. Ženské družstvo bylo s věkovým průměrem šestnáct a půl roku ještě mladší. Kvarteto Lužová, Bosá, Jarmila a Jitka Karlíkovy obsadila ve skupině třetí místo.

Do soutěží jednotlivců jsme jako pořadatelská země mohli postavit dnes neuvěřitelných 24 zástupců. Šanci proto dostali hráči i hráčky širší špičky. Na medaili nedosáhl nikdo, ovšem například postup osmnáctiletého Zdeňka Švába do osmifinále mezi šestnáct nejlepších byl obrovský úspěch. Tak daleko se však probojoval pouze on sám. Ve čtyřhrách bojovaly o medaili dvojice Staněk – Polakovič a Andreadis – Miko. Ve čtvrtfinále však obě podlehly čínským párům. Nejcennější tituly ve dvouhře si z Prahy odvezli Číňan Chuang Tse-Tung a Japonka Kimiyo Matsuzakiová. Na zlato nedosáhli žádní jiní reprezentanti, než právě zástupci Číny a Japonska.

Další evropský titul

Po dvou světových šampionátech, kdy jsme vyšli medailově naprázdno, a také kvůli neúčasti na ME v Západním Berlíně, čekali netrpělivě funkcionáři, trenéři a především samotní hráči na další významný podnik, na němž by opět potvrdili, že ústup ze slávy se nekoná. Především pak v evropském měřítku. Bylo totiž zřejmé, že Asiaté na světový trůn jen tak někoho jiného nepustí. Není divu, že Staněk, Miko, Lužová a další upínali svoji pozornost na v pořadí čtvrté mistrovství Evropy. To se mělo konat původně v Anglii, ovšem vzhledem k tomu, že Velká Británie odmítla povolit vstup na svoje území reprezentaci Německé demokratické republiky, rozhodla ITTF včas o změně pořadatelství. Šampionát se uskutečnil až na podzim, ale bez problémů proběhl ve švédském Malmö.

V průběhu roku se snažili členové širších kádru zajistit si místa v nominaci. Dařilo se jim i na velkých turnajích. Mezinárodní mistrovství ČSSR vyhrála v singlu žen šestnáctiletá Marta Lužová. Jaroslav Staněk se probojoval do semifinále mistrovství NDR v Lipsku, získal poprvé v kariéře i domácí titul ve dvouhře, ale především začal hrát čtyřhru společně s Vladimírem Mikem. Na mistrovství republiky se po roční odmlce vrátila na trůn Marta Lužová.

Na evropském šampionátu reprezentovaly opět velmi mladé týmy, nejstaršímu Jaroslavu Staňkovi bylo 24 let. Ovšem tentokrát se výběr ukázal jako správný. Už po soutěžích družstev jsme měli na svém kontě dvě medaile. Obě byly bronzové a obě byly předzvěstí dalších úspěchů v individuálních soutěžích. Ve dvouhře se z bronzové medaile radoval Jaroslav Staněk, který neuspěl až v semifinále proti obraně Maďara Berczika. Ve smíšené čtyřhře si postup do finále zajistil Vladimír Miko s Martou Lužovou. Proti maďarskému páru Rózsász – Lukácsová měli v pátém setu mečbol, jenže nakonec se ze zlata radovali Maďaři. Vladimír Miko si vše vynahradil v deblu Jaroslavem Staňkem. Prošli celou soutěží bez zaváhání a ve finále porazili domácí miláčky Alséra s Johanssonem. Byla z toho po šesti letech další zlatá medaile na mistrovství Evropy.

Kvalitní klubové soutěže

Kalendář turnajů mezinárodních i těch domácích se plnil stále víc a víc. A jeho součástí také byla pochopitelně nejvyšší soutěž družstev. V českých a moravských klubech působili nejlepší hráči a hráčky, není tedy divu, že tituly byly mimořádně prestižní záležitostí. A také vstupenkou do Poháru mistrů evropských zemí.

V sezoně 1964/65 vybojoval mistrovský titul v družstvech po dlouhých dvaceti letech mimopražský klub. Muži Lokomotivy Brno měli v sezoně velmi kvalitní, a přitom mladý kádr. Rostislav Štěpánek, Zdeněk Šváb, Jan Chmelík, Miloš Matějček, Jaroslav Hýbner a Pavel Martinec dokázal v soutěži, která se skládala ze dvou turnajů, nechat za sebou tradiční pražské rivaly Spartu a Slávii VŠ. Titul mezi ženami pak obhájila pražská Sparta.

Českým klubům se dařilo i v evropských pohárech a bylo jen otázkou času, kdy pozvednou jeden z nich nad hlavu jako vítězové. Ženy Spartaku Sokolovo hrály v roce 1965 semifinále PMEŽ a prohrály těsně s obhájkyněmi trofeje Vointou Bukurešť. Muži Sparty podlehli rovněž v semifinále rumunskému CSM Kluž. O rok později to bylo ještě veselejší. Muži Lokomotivy Brno postoupili v PMEŽ až do finále, kde opět nestačili na CSM Kluž. Ženy pražské Sparty v semifinále podlehly německému DTC Kaiserberg. První evropský pohár pro sebe tak získali hráči Slávie VŠ Praha, kteří ve druhém ročníku Poháru veletržních a kongresových měst (dnešní Pohár ETTU) nenašli přemožitele. Trojice Staněk, Kollárovits, Kudrnáč v semifinále vyřadila Borussii Düsseldorf a ve finále si poradila s dalším německým celkem Sportbund Stuttgart.

Činili se také českoslovenští junioři a juniorky. Už jsme v minulých dílech zmiňovali, že v roce 1961 na prvním startu československých nadějí na turnaji Setkání evropské mládeže (dnešní MEJ) zazářil Viliam Polakovič. O rok později přivezly zlato z deblu Marta Lužová s Irenou Bosou a v mixu vyhráli Rostislav Štěpánek s Irenou Bosou. Další dva ročníky se nekonaly, v roce 1965 v Praze domácí na zlato nedosáhli, stejně jako v roce 1966 v maďarském Szombáthely. To však bylo na několik let naposledy. V Maďarsku už totiž poprvé reprezentovali čtrnáctiletý Milan Orłowski a teprve dvanáctiletá Ilona Voštová.

